ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 57

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΑΚΑΡΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶδαν τὸ πελώριον πουλὶ τὸ ἐξέλαβον ἀναμφιβόλως διὰ κανένα πτερωτὸν θηρίον καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν κατατρομαγμένοι.

Τὸ ἐναέριον ταξεῖδι διήρκεσε πολὺν καιρόν. Ὁ πρίγκιψ, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν φόβον του, παρετήρησε μ' ὅλα ταῦτα ὅτι διήρχοντο ἀπὸ ἄγνωστες χῶρες· βουνά, θάλασσες, βράχοι καὶ περίεργες πολιτεῖες περνοῦσαν ἀπὸ κάτω του, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἐφαίνοντο ὡσὰν μυρμήγκια.

Τὸ ἀκούραστο πουλὶ δὲν ἐσταμάτα καθόλου, οὔτε τὴν νύκτα, οὔτε τὴν ἡμέραν καὶ πρᾶγμα παράδοξον, ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος οὔτε ἐδίψα, οὔτε ἐπείνα, οὔτε ἐκουράζετο.

Ἀφοῦ ἐπέταξεν ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἐπάνω εἰς ἕνα ἀπέραντον δάσος, τὸ πουλὶ ἐτράβηξε ἴσα πρὸς τὴν γῆν καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς ἕνα βράχο, ἑνὸς νησιοῦ εἰς τὸ μέσον τοῦ ὠκεανοῦ.

—Ποῦ εὑρίσκομαι ; ἐφώναξεν ὁ πρίγκιψ, ὅταν τὸ πουλὶ τὸν ἀφῆκε κάτω.

— Εὑρίσκεσαι εἰς τὸ νησὶ τῶν καλικαντζάρων, πρίγκιψ μου, εἶπε μία εἰρωνικὴ φωνὴ ποὺ ἔκαμε τὸν Ἄκαρδον νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του μὲ βίαν πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἡ φωνή.

Καὶ ἀμέσως ἕνα σύννεφο ἀπὸ καλικαντζάρους φορτωμένους μὲ διάφορα φαγητὰ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φρούτων καὶ τῶν γλυκισμάτων παρουσιάσθη.

Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι τὸ πουλὶ δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐκεῖ. Ἀντικρύ του, ἐστέκετο ἕνας νάνος μὲ γελαστὸν πρόσωπο, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι ἐπερίμενε τὰς διαταγάς του.

Ὁ νάνος αὐτὸς ἐφαίνετο σὰν κανένας μικρὸς γεροντᾶκος καὶ τὰ μακρυὰ ἄσπρα γένειά του ἐσύροντο εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος τὸν παρετήρησε μὲ περιφρόνησιν καὶ ἐθύμωσεν ὑπερβολικά.

— Ποῖος σοῦ ἐπέτρεψε νὰ πλησιάσῃς ἕνα βασιλόπουλο ;

— Μὰ ἀφοῦ σὲ ἔφερα ἕως ἐδῶ, διατὶ νὰ μὴ σὲ πλησιάσω;

—Ἀ ! σὺ λοιπὸν μὲ ἔφερες ; Θὰ ἰδῆς παληόγερε ! Ἂν δὲν εἰμπορέσω ἐγὼ νὰ σὲ τιμωρήσω, ὁ πατέρας μου ὅμως ποὺ εἶναι μεγάλος βασιλεὺς δὲν θὰ σὲ ἀφίσῃ ἔτσι.

—Δὲν φοβοῦμαι καθόλου, οὔτε σένα, οὔτε τὸν πατέρα σου.

—Πρόσεχε καλά ! Φυλάξου ! Ὁ πατέρας μου ἔχει πλοῖα ποὺ διαπλέουν ὅλες τὶς θάλασσες· θὰ καταστρέψῃ τὸ νησί σου ἀπὸ τὰ θεμέλια.

—Φθάνει νὰ κάμω ἕνα νεῦμα διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ νησί μου. Κύτταξε !

Ὁ νάνος ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ οἱ βράχοι σιγὰ σιγὰ ἐβυθίσθησαν μέσα εἰς τὰ κύματα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος κατατρομαγμένος ἤθελε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τὸ νερὸ ἀνέβαινε συνεχῶς καὶ ὁ βράχος ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο αὐτὸς, ἐξηφανίσθη μὲ τὴν σειράν του.

Ὁ δυστυχὴς πρίγκιψ ἐφώναξε μιὰ φορὰ καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΩΝ

—Ξύπνησε, πρίγκιψ ! εἶπεν ὁ νάνος, ὁ ὁποῖος ἔστεκε πάντοτε δίπλα εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Ἄκαρδον.

Ὁ πρίγκιψ ἄνοιξε τὰ μάτιά του· καὶ ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδε τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα πράγματα ποὺ ἦσαν γύρω του !

Ποῦ ἦτο λοιπόν ;

Πέντε λεπτὰ προτήτερα, εἶχε νομίσει ὅτι ἐβυθίζετο ἕως κάτω εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Εἶχε κλείσῃ τὰ μάτιά του λιποθυμισμένος καὶ τώρα ὦ! τοῦ θαύματος !, εὑρίσκετο μέσα εἰς ἕνα παράδεισον !

Εἶναι δύσκολον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὸ μαγευτικὸν πανόραμα, ποὺ εὑρίσκετο μπροστὰ στὰ μάτιά του.

Ἕνα πελώριο παλάτι κρυσταλλένιο καὶ σμαραγδένιο εὑρίσκετο εἰς τὴ μέση ἑνὸς κάμπου γεμάτου μ' ἀνθισμένα τριαντάφυλλα. Κόκκινοι καρποὶ ἐκρέμαντο ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πουλιὰ μὲ χρυσᾶ πτερὰ ἐκελαϊδοῦσαν γύρω στὶς μαρμάρινες στέρνες. Μία λεπτὴ χρυσὴ σκόνη ἐσκέπαζε τὰ χόρτα καὶ τὰ ἔκαμνε νὰ λάμπουν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Εἰς ὅλα δὲ τὰ μέρη δὲν εἰμποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἄλλο τίποτε ἀπὸ διαμαντένιους βράχους, ἀπὸ βρύσες μὲ κρυστάλλινο νερὸ καὶ ἀπὸ δάση, μὲ τὰ πλέον μυρωδάτα δένδρα.

Ὁ νάνος ὑπεκλίθη μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ὡραῖα ἄσπρα γένεια του ἐξηπλώθησαν ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα ὡσὰν κανένα χαλὶ ἀπὸ χιόνι.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ βασίλειόν σου, πρίγκιψ· πῶς σοῦ φαίνεται ;

—Ὦ! ὡραῖο, πολὺ ὡραῖο! ἀπεκρίθη Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος, ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω ποῦ εὑρίσκομαι· εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὸν οὐρανόν;

—Πουθενά! Ἡ νῆσος τῶν καλικαντζάρων ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν θέλησίν μου, σοῦ τὸ εἶπα καὶ προτήτερα. Τί σὲ ἐνδιαφέρει τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκισαι, ἀφοῦ εἶσαι εὐτυχής; Σοῦ δίνω ὅλην τὴν ἐξουσίαν τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ. Σὲ κάμνω βασιλέα του! Πάρε τὸ δακτυλίδι αὐτὸ καὶ βάλετο εἰς τὸν δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καὶ μόλις ἐπιθυμήσης κάτι τι, θὰ περάσῃς τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ σου. Ἡ εὐχή καὶ ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθοῦν ἀμέσως, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἐπιθυμήσῃς.

Ἕνα ξύλινο τραπέζι μὲ ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ καὶ μ' ἕνα σταμνὶ νερὸ εὗρέθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν πρίγκιπα

«Τὸ βασίλειόν σου εἶναι μεγάλο· εἰμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς εἰς ὁποιο μέρος θέλεις, ποτὲ δὲν θὰ εὕρῃς τὴν ἄκρη του. Τοὐναντίον, θὰ ἀνακαλύπτῃς ἀκατάπαυστα καινούργια θαύματα. Ἑκατομμύρια καλικαντζάρων κρύπτονται εἰς τὰ σπήλαια αὐτά· θὰ εἶναι ταπεινοὶ ὑπήκοοί σου.

«Τώρα, ἄκουσε καλά. Θὰ εἶσαι ἐδῶ παντοδύναμος ἢ δοῦλος, δυστυχὴς ἢ εὐτυχής, ἀγαπητὸς ἢ περιφρονημένος, κατὰ πῶς θὰ εἶσαι ἄξιος. Εἰς τὴν νῆσον τῶν καλικαντζάρων, κάθε καλὴ πρᾶξις ἔχει καὶ τὴν ἀνταμοιβή της, ὅπως καὶ κάθε κακὴ πρᾶξις ἔχει καὶ τὴν τιμωρίαν της. Πρίγκιψ, ἰδοὺ ποὺ σὲ εἰδοποιῶ!»

Ὁ νάνος μὲ τὰ ἄσπρα γένειά του ἐχαμογέλασε μὲ ὕφος πονηρὸν καὶ ἐξηφανίσθη.

—Νάμε καὶ βασιλεύς!» ἐφώναξεν ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος, ὁ ὁποῖος αἰσθάνθηκε μεγάλην χαράν, διότι ἐπανευρέθη μόνος καὶ ἐλεύθερος ἀνάμεσα εἰς τὰ θαύματα ἐκεῖνα.

—Νάμε καὶ βασιλεύς!» ἐπανελάμβανεν μὲ ὑπερηφάνειαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ στὸν νοῦν του ὅτι ἡ βασιλεία ἐκείνη τοῦ εἶχε δοθῆ μὲ πολὺ αὐστηροὺς ὅρους.

Ὁ ἀχάριστος οὔτε ἐσκέφθη καθόλου τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του!

Ἄρχισε τότε νὰ ἐπισκέπτεται τὸ παλάτι του καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Τάπητες μεταξωτοὶ χρυσοκέντητοι καὶ ἀργυροκέντητοι, καρέκλες καὶ πολυθρόνες στολισμένες μὲ πολύτιμα πετράδια, ἀγγεῖα πολύτιμα, ἀγάλματα θαυμάσια. Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαμνον νὰ κάμνῃ εἰς κάθε βῆμα του καὶ ἕνα ἀ!, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνε τὴν ἔκπληξίν του.

Μουσικοὶ ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπε, ἔπαιζαν διάφορα νανουριστικὰ καὶ μαγευτικὰ τεμάχια, ἐνῷ τὰ φύλλα τῶν τριανταφυλλιῶν, ἔπεφταν ἀπὸ τὸ κρυσταλλένιο ταβάνι καὶ ἐξαπλώνονταν ἁπαλά, ἁπαλὰ ἐπάνω εἰς τοὺς χνοῦδωτοὺς τάπητας.

Ἕνα τραπέζι ἀνθοστολισμένο, μὲ κρυστάλλινα ποτήρια καὶ πιάτα ἔκαμε τὸν Ἰωάννην τὸν Ἄκαρδον νὰ σκεφθῇ ὅτι ἐπείνα φοβερά.

—Ποῦ εἶναι οἱ ὑπηρέτες μου! ... Ἄ! ναί! ἐλησμόνησα, ἀλήθεια, τὸ δακτυλίδι μου.»

Μόλις πέρασε τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι εἰς τὸ ἄλλο, ἕνα σύννεφο ἀπὸ καλικαντζάρους παρουσιάσθη. Ὅλοι ἔφεραν ἀπὸ ἕνα φαγώσιμο πρᾶγμα στὰ χέρια. Ὁ ἕνας ὡραῖα φαγητά, ἄλλος φροῦτα, ἄλλος κρασιά, ἄλλος γλυκίσματα καὶ ἄλλα ὀρεκτικά.

Ἀφοῦ ὁ πρίγκιψ ἔφαγε καὶ ἔπιε καλά, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ διασκεδάσῃ. Ἀλλὰ πῶς; Ἄ, τὸ εὗρε.

—Ἔχω τόσον καιρὸν τώρα, εἶπε, νὰ δείρω κανένα. Ἂν εἶχα ἕνα καμουτσί θὰ τοὺς ἔκανα ὅλους αὐτοὺς τοὺς νάνους νὰ χορέψουν καρτσιλαμά!!;

Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ καὶ δί' αὐτὸ πολλὴν ὥρα. Ἐπέρασε τὸ δακτυλίδι στὸ ἄλλο του χέρι καὶ ἀμέσως ἕνα ὡραῖο καμουτσὶ εὑρέθη στὰ χέρια του καλύτερο καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ὁ ἀμαξᾶς τοῦ βασιλέως πατρός του· χωρὶς νὰ χάσῃ λοιπὸν καιρὸν ὁ φίλος μας ἐρρίφθη στοὺς καλικαντζάρους. Τὸ τί ἔγεινε δὲν περιγράφεται· θόρυβος, φωνές, κακό, οὐρλιατὰ πόνου καὶ πατεῖς μὲ πατῶσε οἱ καλικάντζαροι τὸ βάλαν στὰ πόδια ποιὸς νὰ προτογλυτώσῃ.

Ὁ πρίγκιψ εἶχε σκάσει στὰ γέλοια· ἐγέλα μέχρι δακρύων. Ἀλλ' ὅταν ἡ τραπεζαρία ἄδειασε πλέον ἀπὸ τοὺς καλικαντζάρους, μία σιγὴ ἀπόλυτος ἐβασίλευσεν εἰς ὅλο τὸ παλάτι. Ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ ὁλόλαμπρη σάλα ἐσκοτίνιασε, τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀγάλματα, οἱ μεταξωτοὶ τάπητες ἐξηφανίσθησαν καὶ ἄφησαν τὸ δωμάτιον ἐντελῶς κενόν.

Μόνον ἕνα τραπέζι ξύλινο εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου αὐτοῦ καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι αὐτό, ἕνα λαγῆν: μὲ νερὸ καὶ ἕνα ξηρὸ κομμάτι ψωμί.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος δὲν εἰμπορεῦσε νὰ πιστεύσῃ τὰ μάτιά του. Παρετήρει μὲ τρόμον τὴν μεταμόρφωσιν αὐτήν.

Ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον, ἀπέναντί του, παρουσιάσθη μία ἐπιγραφή, γραμμένη μὲ πύρινα γράμματα:

«Πρίγκιψ, ἐκεῖνοι ποὺ κακομεταχειρίζονται τοὺς ὑπηρέτας των, δὲν εἶναι ἄξιοι καὶ νὰ ἔχουν ὑπηρέτας. Σερβιρίσου λοιπὸν σήμερα μόνος σου καὶ ἂς σοῦ εἶναι ἀρκετὸν τὸ πτωχικὸ αὐτὸ φαγητὸ ποὺ εἶναι στὸ τραπέζι».

—Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μὲ λύσσαν, εἶμαι κύριος ἐδῶ καὶ θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἀπεκοιμήθη ἐπάνω εἰς ἕνα μπάγκον, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ ξερὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερὸ ποὺ εἶχε τὸ λαγῆνι.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἡ τοποθεσία ἐκείνη εἶχεν ἐπανεύρῃ καὶ πάλιν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν της· ὁ πρίγκιψ ἐξύπνησε ἀνάμεσα εἰς τὰ πλούτη τοῦ παλατίου, ὡσὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτον.

Ὁ νάνος ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ οἱ βράχοι σιγὰ-σιγὰ ἐβυθίσθησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννην τὸν Ἄκαρδον

Ὁ γέρο-καλικάντζαρος ἔτρεξε καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα πολὺ γλυκὸ ποτὸν μέσα εἰς μαλαματένιο ποτήρι.

—Γρήγορα, ἕνα ἄλογο καὶ μίαν συνοδείαν! εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἰωάννης ὁ Ἄκαρδος, θέλω νὰ κάμω ἕνα περίπατον εἰς τὸ νησί!

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

Α·Ι·ΣΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

ΣΚΗΝΗ 18.

ΣΕΛΗΜ.—Καλὴ 'μέρα σας ἀνά μου.
Α·Ι·ΣΕ.—Καλὴ μέρα σου ψυχή μου.
ΧΑΛΗΛ.—Καλή 'μέρα σου Σελήμ.
Α·Ι·ΣΕ.—Τέχεις γυιέ μου καὶ χλωμιάζεις; δὲν μπορεῖς; [τί ἔχεις; πέ μου.

(Ὁ Σελήμ ἀποφεύγων νὰ ἀπαντήσῃ ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ Χαλήλ, διευθύνεται πρὸς τὸ παράθυρον, λέγων.

ΣΕΛΗΜ.—Θὰ σᾶς πῶ, δὲν εἶναι ὥρα.
Α·Ι·ΣΕ.—Μὴ παιδί μου ἀντιρρησέσαι, τὸ γέρω Χαλὴλ τὸν [ξέρεις
δὲν εἶν' ξένος, λέγε φανερά, τί ἔχεις.
ΣΕΛΗΜ(*μετὰ μικρὰν σιωπήν, ἀλλὰ μὲ μεγάλην στενοχωρίαν, ἀποφασιστικῶς*).—Χριστιανὸς θέλω νὰ γίνω.
Α·Ι·ΣΕ (*ἔντρομος*).—Μὴ παιδί μου, καὶ σὰκούσουν, μὴ γλὰ [τὸν Ἀλάχ! σιῶπα.
ΣΕΛΗΜ.—Χριστιανὸς θέλω νὰ γίνω, καὶ θὰ γείνω, νά [σοῦ τῶπα.

(Ὁ Χαλὴλ καὶ ἡ Ἀϊσὲ προσβλέπονται μετ' ἀπορίας)

Α·Ι·ΣΕ.—Μὴ Σελήμ τὸ ματαλέγεις, μὴ κανεὶς μὴ μᾶς [ἀκούσῃ·
Ἐχαθήκαμε! σιῶπα, τεῖν' αὐτά, Σελὴμ παιδί μου
Πῶς σοῦ ἦλθ' αὐτὴ ἡ ἰδέα; γιὰ νὰ μὲ παιδέψῃς θέλεις;
Τί θὰ πῇ ἐὰν τάκούσῃ ὁ μπαμπᾶς σου καὶ οἱ ἄλλοι;
Πῶς παιδί μου αὐτὴ ἡ ἰδέα, πῶς σοῦ ἦλθε στὸ κεφάλι;
ΣΕΛΗΜ.—Ὄνειρο ἀνά μου εἶδα φοβερό, καὶ τρέμω ὅλος.
Α·Ι·ΣΕ.—Λέγε νὰ τάκούσω, μὰ κανεὶς νὰ μὴ τάκούσῃ [ἄλλος ἀπὸ μᾶς παιδίμου.
ΣΕΛΗΜ.—Εἰς τὴ λίμνη εἶδα ἀπόψε μὲ τὴ Χαλιμὲ πῶς [ἤμουν
κ' ἕνα χέλι κυνηγοῦσα στὰ ῥυχὰ νερὰ νὰ πιάσω
καὶ σὰν ἔφυγα μακράν της, ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζῃ
μία γραῖα λευκοφόρα, τί καλὴ γραῖα ποὺ ἦτο!

(περιδεὴς δεικνύει πρὸς τὸ βάθος)

Νάτην ἡ γρηὰ ἀνά μου, δὲν τὴν βλέπεις; μὲ κυττάζει.
Α·Ι·ΣΕ.—Τίποτε δὲν εἶνε γυιὲ μου, εἶνε μόνον φαντασία.
ΣΕΛΗΜ.—Καλὲ νάτην, δὲν τὴν βλέπεις, φεύγει πίσω, [πάει, ἐχάθη.
Α·Ι·ΣΕ.—Καὶ τί σοῦλεγε ἡ γραῖα;
ΣΕΛΗΜ.—Κωνσταντῖνε, Κωνσταντῖνε! ἄλλον νόμιζα πῶς [κράζει
καὶ γι' αὐτὸ εἰς τὴν φωνήν της δὲν ἐστάθηκα, μὰ ἐκείνη
σὰν σκιὰ ἐλαφρὰ πατοῦσε, τρέχει καὶ μὲ πλησιάζει·
Δὲν ἀκοῦς ποῦ σὲ φωνάζω; Δὲν μὲ λέγουν Κωνσταντῖνο.
Τὄνομά σου τὸ γνωρίζω μὰ αὐτὸ ἐγὼ στὸ δίνω.
Ἄκουσε καλὸ παιδί μου.
Τούρκου γυιὸς εἶσαι τὸ ξέρω, τὴν ἀνά σου τὴν γνωρίζω,
καὶ Σελὴμ σὲ λέν' μικρέ μου, Χαλιμὲ τὴν ἀδελφή σου
πρέπει ὅμως νὰ γενῆτε χριστιανοὶ κ' οἱ δυὸ χρυσέ μου
ὅταν ὁ σταυρὸς πατήσῃ μέσ' στὸ σπῆτι σας μικρέ μου.

(Μετὰ δέους πλησιάζων τὴν μητέρα του καὶ δεικνύων πρὸς τὸ βάθος).

Νά την πάλιν μὲ κυττάζει καὶ σταυρὸ χρυσὸ μοῦ δείχνει.
Α·Ι·ΣΕ.—Μὰ ποῦ εἶνε την παιδί μου;
Χαλὴλ βλέπεις σὺ τὴν γραῖα;
ΧΑΛΗΛ.—Τίποτε κ' ἐγὼ δὲν βλέπω
Ὁ Σελὴμ εἶν' τρομαγμένος κ' ἔχει ἀκόμη τὴν ἰδέα
πῶς τὸν παρακολουθῇ ἡ γραῖα.
ΣΕΛΗΜ.—Καλὲ νά την, φεύγει πάλιν δέ τέ την
λευκὰ ντυμένη, μὲ κυττάζει, μοῦ γελάει
καὶ χρυσὸ σταυρὸ κρατάει
πάει, ἐχάθη δὲν τὴν βλέπω.
Α·Ι·ΣΕ.—Στοῦ Σερὶφ ἄγᾶ τὸ σπῆτι, ὁ σταυρὸς γιὰ νὰ [πατήσῃ
εἶν' ἀδύνατον, παιδί μου, ἤθελε νὰ σάπατήσῃ.
ΣΕΛΗΜ.—Κι' ὁ μπαμπᾶς γραῖα; τῆς εἶπα.
Πάει σὲ μακρυνὸ ταξεῖδι καὶ γι' αὐτὸ ἐὰν δὲν θέλῃς
τὴν ἀνά σου νὰ τὴν χάσῃς κ' ἔρημος φτωχὸς νὰ μείνῃς
Χριστιανὸς πρέπει νὰ γείνῃς.
Α·Ι·ΣΕ.—Καὶ στὰ ὄνειρα πιστεύεις σύ, Σελήμ, δὲν εἶνε [κρῖμα;
ΣΕΛΗΜ.—Δὲν πιστεύω, μὰ δὲν ξεύρεις, ἀπ' τὴν ὥρα δὰ [ἐκείνη
κάτι νοιώθω μέσ' τὸ νοῦμου, ποὺ στιγμὴ δὲν μὲ ἀφίνει
ἥσυχον, κάτι μὲ βιάζει, κάποιος φόβος μὲ τρομάζει,
κάτι τι μοῦ λέει ἀνά μου, ἐδῶ μέσα στὴν καρδιά μου
Χριστιανὸς ἐὰν δὲν γείνω, δὲν θὰ σώσω τὴν ζωήν μου.
(*Δεικνύων πρὸς τὸ βάθος*). Νά την, νά την (*μετ' ἀποφασιστικότητος πρὸς τὸ Φάσμα*). Ναὶ θὰ γείνω.
Πέταξε γελαστή, νὰ πάῃ, ἐχάθη.
Α·Ι·ΣΕ.—Μὴ παιδί μου κάμνεις ἔτσι, μὴ τρομάζεις, καὶ [σὰν ἔλθῃ
ὁ σταυρὸς μέσα στὸ σπῆτι, ὅπως ἡ γρηὰ σοῦ εἶπε,
Χριστιανὸ θὲ νὰ σὲ κάμω, Κωνσταντῖνο νὰ σὲ βάνω

(πρὸς τὸν Χαλήλ).

Πάρε τον Χαλὴλ μαζί σου, ποῦ πηγαίνεις στὸ παζάρι
νἀναπνεύσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ, κι' ὅ,τι θέλει ἐκεῖ ἂς πάρῃ·

(Ὁ Χαλὴλ ἐξέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σελήμ· ἡ Ἀϊσὲ τοὺς παρακολουθεῖ μέχρι τῆς θύρας).

ΣΚΗΝΗ 19.

Α·Ι·ΣΕ *μόνη*.—Μάνα μου, χρυσῆ μου μάνα,
ποὺ ἀόρατη σιμά μου βρίσκεσαι αὐτὴν τὴν ὥραν
Παρεκάλει τὴν Παρθένα, τοῦ Χριστοῦ μας τὴν μητέρα
ὅσα στὄνειρό μου εἶδα, ὅλα νὰ γενοῦν ἀλήθεια
καὶ μιὰ ὥρα μόνο ἂς ζήσω, τὸν σταυρὸν σὰν ἀντικρύσω
τὰ παιδιά σὰν κατορθώσω, μάγιο μύρος νὰ μυρώσω
Χριστιανοὺς νὰ τὰ φιλήσω κ' Ἕλληνας νὰ τὰ ἀφήσω.

Πιάνει ἡ αὐγαία.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

(Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῆς οἰκίας τοῦ Σερὶφ Ἀγᾶ, τὴν ἑπομένην τῆς καταλήψεως τῶν Γιαννιτσῶν. Εἰς τὸ μέσον τράπεζα, πέριξ δὲ διβάνια καὶ καθίσματα. Ἡ Χαϊνίτσα τακτοποιοῦσα τὰ ἔπιπλα, ἐνῷ εἰσέρχεται ἡ Φατμὲ κρατοῦσα λευκὴν σημαίαν ἐπὶ μικροῦ κοντοῦ).

ΣΚΗΝΗ 1.

ΦΑΤΜΕ.—Χαϊνίτσα, ἡ χανούμ ποῦ εἶναι; μέσα;
ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.—Μὴ χανούμ τὴν ὀνομάσῃς, δὲν τὸ θέλει [νὰ τάκούσῃ
Μέσα εἶναι τόση ὥρα μόνη μὲ τὰ δυὸ παιδιά της
μοῦ ἐζήτησε βελόνη, κάτι ράπτει, δὲν τὴν εἶδα.
Εἶνε γελαστὴ καὶ χαίρει, ἀπὸ χθὲς ποὺ Γιουνανλῆδες
διώξανε τοὺς ἰδικούς μας ἀπ' τὰ Γιαννιτσά, κι' ὅλα γύρω [δῶ τὰ ἄλλα μέρη.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

«Ὥστε λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ Σᾶς ὁμιλήσω συχνότερα διὰ μέσου τῆς τετιμημένης προστατρίας μου, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε καὶ ἡ ὁποία μὲ γνωρίζει ἀπὸ πολὺ μικρόν, καὶ ἐὰν αὐτὴ μὲ ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς Ἁγίας προστασίας Της ἀπὸ τόσα κακὰ βήματα, Αὐτὴ ἐπίσης γνωρίζει ὅτι τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς τοῦ δούλου Της εἶνε λευκὰ ὡς ἡ χιών, καὶ ἐὰν εἶχον διαφορετικὴν ἀνατροφήν, ἐὰν δὲν εἶχον ἴδει τόσα κακὰ παραδείγματα καὶ ἐὰν ἡ ἀνάγκη δὲν μὲ ὠθοῦσεν ἐνίοτε, δὲν θὰ εἶχον διαπράξῃ κακὸν ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου. Βλέπετε εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκομαι ἐγὼ καὶ τὸ πλοῖόν μου· δὲν νομίζετε ὅτι ἀρκετὰ ὑπεφέραμεν; Ἐὰν τοῦτο διαρκέσῃ ὀλίγον ἀκόμη, ἔχει καλῶς. Ἐὰν ἀλλως, σώσατέ με ἢ φονεύσατέ με τώρα ἀμέσως. Ἤδη, πάτερ μου, τὴν τύχην μου θέτω εἰς τὰς χεῖρας Σου· ἐγὼ θὰ κάμω, ὅ,τι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν, καὶ γνωρίζετε καλῶς, ὅτι, ὅταν ἀγωνίζωμαι, ἀγωνίζομαι ἄριστα! Ἐλπίζω λοιπόν, εἰς τὴν φιλευσπλαγχνίαν Σου. Ἐὰν δὲν μὲ λυτρώσητε ἀπὸ τὴν παροῦσαν συμφοράν, θὰ εἴπῃ ὅτι ἐν ψυχῇ καὶ συνειδήσει μὲ ἐκρίνατε ἀπείρως ἔνοχον καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ μὲ συγχωρήσητε.... Ἐν πάσῃ περιπτώσει δεχθῆτε μετ' εὐνοίας τὴν ψυχήν μου: Εἶμαι ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν· ἀλλὰ καὶ Σεῖς, Θεέ μου, εἶσθε ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ εἶσθε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.....»

Οὕτω πῶς ὡμίλησα μετὰ παρρησίας πρὸς τὸν Δημιουργόν. Θὰ ἔχῃς ἀκούσῃ, φίλε μου, ἀπὸ πολλοὺς συζητητὰς νὰ λέγουν, ὅτι αἱ προσευχαὶ δὲν ὠφελοῦν εἰς τίποτε. Αἴ! Ἐὰν εἶχα τώρα κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ κοντά, σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ τὸν ἔπνιγα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν! Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω, τί ἐσκέφθη ὁ καλὸς Θεὸς διὰ τὴν προσευχήν μου, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βεβαιότατον, εἶναι ὅτι μοῦ ἀπέδωκεν ὅλον τὸ θάρρος μου. (*Ἕπεται συνέχεια*)

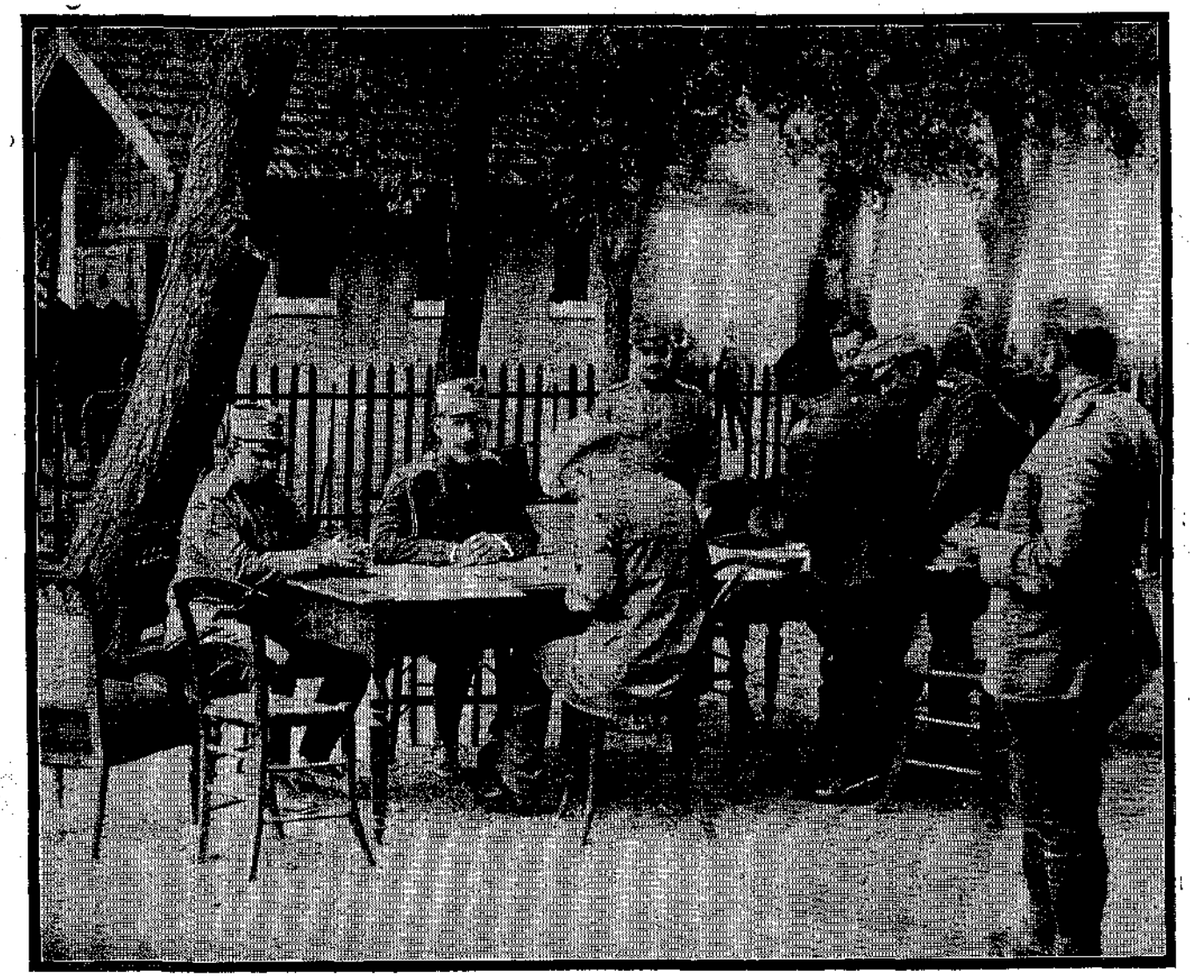

Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου (Γερ. Βώκου)
Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἐλευθ. Βενιζέλος συνεργαζόμενος μετὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἐν τῷ στρατηγείῳ ἐν Χατζῆ-Μπεϊλίκ

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Πῶς ὁ Χάουκινς καὶ Σμίθσον εὑρῆκαν τὸ φαρμακεῖον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μανωλιοῦ καὶ τῆς Λεϊλᾶς.

—Ἄ, εἶπεν ὁ Σιδηρόσυρμας, θὰ εἶνε αὐτὸς ἀκριβῶς ποὺ μᾶς ἀγκάλιασε καὶ μᾶς ἀλεύρωσε· ἔχει δὲ καὶ δύο Ἀνδριανάκηδες, ποὺ τὸν φυλάγουν. Ἔλα πᾶμε καὶ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀπ' ἐκεῖ ἴσως καὶ ἁρπάξωμεν κανένα κομμάτι.

Καὶ ξεκίνησαν ὅλοι μαζὶ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν φοῦρνον. Ἡ Λεϊλὰ κατασκοτωμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, τὴν πεῖναν καὶ τὸν ὕπνον, ἐκρεμᾶτο ἀπὸ τοὺς βραχίονάς των καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν σέρνουν, τὰ δὲ ὑποδήματα τοῦ Μανωλιοῦ, ἐπειδὴ ἤρχοντο μεγάλα δι' αὐτήν, ἔρευγον εἰς κάθε βῆμά της.

Εἰς τὴν ἀσβεστοκάμινον, τὸ ὡραῖον θέαμα καὶ ἡ ὡραία μυρωδιὰ ζεστοῦ ψωμιοῦ, τοὺς ἐξύπνησαν· ὁ ζυμωτής, ἐπιβλεπόμενος στενότερα τώρα, ἐξεφούρνιζε τὰ καρβέλια του, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ δὲν ἦσαν καὶ τόσον καλοψημένα, ἦσαν πολὺ ὀρεκτικά. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τοῦ ὁμιλήσουν· οἱ Ἀνδριανάκηδες ἦσαν ἐκεῖ παρόντες καὶ δὲν ἐπέτρεπον νὰ πλησιάσῃ εἰς κανένα.

— Θὰ ζεσταθοῦμε τοὐλάχιστον, εἶπεν ὁ Μανωλιός· ξαπλώσου χάμω, Λεϊλά, νὰ ζεσταθῇς. Καὶ τώρα ἡμεῖς θὰ σὲ κάμωμεν νάνι-νάνι.

Ἡ Λεϊλὰ ὑπήκουσε. Τὰ δύο παιδιὰ ἐκάθησαν κάτω εἰς τὴν γῆν πλησίον της, καὶ ὁ Μανωλιὸς ἤρχισε τώρα νὰ μοιρολογῇ διὰ τὴν πεῖνάν του:

Πινοῦμε
διψοῦμε
δὲν ἔχει νὰ φᾶμε.
δὲν ἔχει νὰ πιοῦμε.

Ὁ Σιδηρόσυρμας ἐγελοῦσε κρυφά· κατάλαβε καὶ αὐτὸς καὶ ἐπανέλαβε μὲ τὴν σειράν του.

Καὶ ποῖος μᾶς πταίει
ἀφοῦ ἡμεῖς μόνοι
δὲν ἔχομε πάνω
πενταράκι σπασμένη.

Ὁ Μανωλιὸς τώρα ἀποτείνεται πρὸς τοὺς σκοποὺς στρατιώτας:

Καὶ σεῖς ἀδελφοί μου
ποὺ εἶσθε ἐκεῖ πέρα
δόστε νὰ φᾶμε
δόστε νὰ πιοῦμε.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται καὶ αὐτοὶ ἀπαντοῦν:

Αὐτὰ δὲν περνοῦνε, ὦ φίλοι μικροί
γιατὶ τὸ ψωμί μας δὲν εἶναι πολὺ
καὶ 'μεῖς νύχτα 'μέρα
'ψηλὰ πολεμοῦμε
μὲ Τούρκους, μὲ Φράγκους
ἐκεῖ στὸ βουνό.

Ὁ Σιδηρόσυρμας παρακαλεῖ τότε τὸν συμπατριώτην του ζυμωτήν:

Ψωμί, ἀδελφέ μου
καὶ συγχωριανέ μου
δόσε νὰ φᾶμε.

Ἀλλ' ὁ ζυμωτὴς ἀπαντᾷ μὲ λύπην

Κι' ἐγὼ βρὲ παιδιά μου
ψωμιὰ δὲν λυποῦμαι,
μὰ ἰδέτε κοντά μου
αὐτοὶ δὲν μ' ἀφίνουν.

Τέλος οἱ στρατιῶται συνεκινήθησαν ἀπὸ τὰ τραγούδιά των, καὶ τοὺς ἔδωσαν κρυφὰ ἕνα ψωμὶ μὲ τὴν σύστασιν νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσουν πουθενά. Τὰ παιδιὰ ἐμοίρασαν μεταξύ τους ἀδελφικὰ τὸ ψωμὶ καὶ ἄρχισαν νὰ ροκανίζουν μὲ ὄρεξιν τὴν ζεστὴν ἀκόμη κόραν.

ΙΣ'.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΖΥΜΩΤΟΥ

Καὶ ἐνῷ τὰ παιδιὰ ἔτρωγον, ὁ ζυμωτὴς διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν του.

Τοὺς εἶπεν ὅτι ὠνομάζετο μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἰωάννης Βαπτιστής, γεννημένος εἰς τὴν Βελβίλλην τῶν Παρισίων. Δὲν ἀναφέρω δὲ τὸ ὄνομά του τὸ ἀληθινόν, διότι ζῇ ἀκόμη.

«Ἀκοῦστε τώρα τὴν ἱστορίαν μου παιδιά μου, εἶπεν. Διαβάζω τακτικὰ τὰς ἐφημερίδας καὶ εἶμαι μέλος πέντε πατριωτικῶν ἑταιρειῶν· ὁ σκοπὸς τῶν ἑταιρειῶν αὐτῶν εἶναι νὰ ἐπιδιώξουν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην καὶ ἀδελφότητα. Καὶ δι' αὐτὸ ἔδειξα μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀμέσως: Καὶ ἄνοιξα αὐτήν, ἀπὸ τὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ἔγραφον διὰ τὴν Κρήτην. Ἕνας πού σηκώνεται διὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς τυράννους του, εἶνε ἀξιοθαύμαστος· καὶ κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν πατριωτικῶν ἐκείνων ἑταιρειῶν ἐκλαύσαμεν ὅλοι ἀπὸ τὰ λόγια τῶν ῥητόρων μας. Ἐγώ, καθὼς βλέπετε νομίζω πῶς ἐκεῖνος, ποὺ εἰξεύρει καὶ ὁμιλεῖ λαμπρά, εἶνε ἔξοχος καὶ θαυμάσιος καὶ μ' ἕναν ὡραῖον λόγον, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ κανέναν, ὅπου θέλει αὐτός. Ἀφοῦ εἶδα ὅλα αὐτά, ἠρώτησα τὸν ἑαυτόν μου, ἐὰν εἶχα τὸ δικαίωμα, ἐγὼ μὲν νὰ κάθωμαι νὰ ζυμώνω ψωμιὰ καὶ φρατζόλες, ἄλλοι δὲ λαοί, ἀδελφοί μου, νὰ σφάζωνται εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ἡ συνείδησίς μου, μοῦ εἶπεν: Ὄχι Ἰωάννη Βαπτιστή, δὲν πρέπει νὰ ζυμώνῃς μόνον ψωμιά· ἐὰν ἀγαπᾶς τὴν ἐλευθερίαν, πρέπει καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζεσαι.

Δὲν ἔχω οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιά· τίποτε δὲν μὲ ἠμπόδιζε· ἔφθανε μονάχα νὰ φύγω. Τότε ἔμαθα ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔκαμεν ἐπέμβασιν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐπαναστάτας. Οἱ ἐχθροί της ἔλεγαν πῶς τὸ ἔκαμεν ἀπὸ φιλοδοξίαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἤθελον νὰ προσαρτήσουν τὴν Κρήτην. Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπα, ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ αὐτό· ἀλλ' ἐὰν αὐτὸ συμφέρῃ εἰς τοὺς Κρήτας, ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ;

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΓΑΠΑΕΙ Ο ΘΕΟΣ...

Μιὰ φορὰ κέναν καιρό, ἔζη σένα ἐρημικὸ μοναστῆρι ἕνας ἡγούμενος, ἀρκετὰ καλοῦ χαρακτῆρος καὶ τρέφων μαχραν γενειάδα. Ὁ ἡγούμενος αὐτὸς ἦτο κύριος καὶ ἀρκετὰ σημαντικοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ποῖος ξέρει, πῶς περιήλθε στὰ χέρια του. Ὁ χρυσὸς δέ, ὅπως ὅλοι σας ξεύρετε, δελεάζει πολύ. Στὸ ἴδιο μοναστῆρι ἔζων καὶ δύο ἄλλοι ἡγούμενοι, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔβλεπον μὲ καλὸ μάτι τὸν καλόν μας ἡγούμενον καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ ἁρπάξουν τὸν θησαυρό, μόλις τὸ ἐμυρίζοντο. Ὅλα αὐτὰ ὁ καλός μας ἡγούμενος τὰ ἐσκέφθη. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κρύψῃ τὰ χρήματά του; Σ'ὁποιοδήποτε κρυφὸ μέρος τοῦ μοναστηριοῦ κι' ἂν τὰ ἔβαζε, δὲν θὰ ἦσαν ἀσφαλῆ γιατὶ οἱ ἄλλοι δυὸ συνάδελφοί του τὸ ἤξευραν τὸ μοναστῆρι σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ κατατόπια του. Ἐσκέφθη ἀπὸ δῶ ὁ ἡγούμενος, ἐσκέφθη ἀπὸ 'κεῖ, δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ ἀσφαλὲς μέρος. Τί νὰ κάμῃ ὅμως; Τὰ χρήματα ἔπρεπε νὰ κρυφθοῦν, αλλοιῶς θα ἔκαμναν πτερά! Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ἦταν ξαπλωμένος, τοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ τὰ κρύψῃ μέσα στὸν τοῖχο τοῦ μοναστηρίου. Ἕνα μεσημέρι ποὺ οἱ συνάδελφοί του ἐκοιμῶντο, πέρνει ἕνα τσαπὶ ὁ καλός μας ἡγούμενος καὶ γκὰπ - γκοὺπ ἀνοίγει ἕνα λάκκο μέσα στὸν τοῖχο, ὅπου καὶ ἔβαλε τὴ σακκοῦλα μὲ τὸ θησαυρό. Κατόπιν ἔκτισε ἐκ νέου τὸ καταστραφὲν τμῆμα τοῦ τοίχου καὶ τὸ ἐπέχρισε. Διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅμως ποῦ ἀκριβῶς ἦσαν τὰ χρήματα, ἔγραψεν εἰς τὸ ὡρισμένον μέρος τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: «*Ἐνθάδε ἔθηκαν τὸν Κύριον*».

—Μπαμπάκα, ποίαν εἶχε μητέρα ὁ Φαίων;
—Τὴ Σεμέλη παιδί μου.
—Μὲ μέλλει διότι θὰ μὲ τιμωρήσῃ ὁ δάσκαλος αὔριον ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεύρω.

Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς

Ἕνας ἄλλος ὅμως ἡγούμενος, πολὺ ἔξυπνος δὲν εἶδε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐπιγραφὴ αὐτὴ καὶ ὑπωψιάσθη πολλὰ πράγματα. Σκαλίζει λοιπὸν τὸν τοῖχο, πέρνει τὸ θησαυρό, σβύνει τὴν παλὴὰ ἐπιγραφὴ καὶ γράφει τὴν ἑξῆς: «*Οὐκ ἔστιν ὧδε ἀλλ' ἐγήγερται*».

Φαντάζεσθε τόρα σεῖς τὴν ἔκπληξιν ποὺ θὰ ἐδοκίμασεν ὁ ἄτυχης ἡγούμενος, ὅταν εἶδεν τὴν νέαν αὐτὴν ἐπιγραφήν. Ἴσως νὰ τοῦ ἦλθε καὶ ἀποπληξία. Αὐτὸ ὅμως τὸ τελευταῖον δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένον.

Σ. Κ. Σταυρόπουλος.

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Φυσᾷ ὁ παγωμένος βορρᾶς, κλαριὰ ἔχει σπάσει ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ φεύγουν μὲ βῆμα βιαστικὸ στὰ σπίτια των, σκεπασμένοι μὲ τα ζεστά των ἐπανωφόρια. Σπάζουν τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων γυμνὰ ἀπὸ φύλλα, κυλιῶνται κάτω στὸ παγωμένο χῶμα, καθὼς ἐπάνω στὸν οὐρανὸ κυλιῶνται ἄσπρα παγωμένα σύννεφα, ποὺ τὸν ἔχουν σκεπάσει στιβαγμένα.

Τὸ χιόνι μετ' ὀλίγον θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Παγωμένο χιόνι φρικτό.

Παρῆλθεν ἡ ἡμέρα καὶ τὸ μαῦρο πέπλο τῆς νύχτας ἦλθε νὰ καλύψῃ τὴν γῆν, νὰ τὴν σφίξῃ μέσα στὴν μαύρη ἀγκαλιά της.

Ψιλὲς νιφάδες παγωμένες ἄρχισε νὰ μᾶς στέλλῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐντύνετο τὸ ἄσπρο της νυμφικὸ φόρεμα, ὅταν ἀπὸ μία γωνία τοῦ δρόμου πρόβαλε ἕνα παιδάκι ποτισμένο μὲ τὸ γάλα τῆς δυστυχίας, ἔρημο κι' ὀρφανό. Μαῦρα μακρυὰ σγουρὰ μαλλιὰ ἐκάλυπτον τὸ ὠχρό του προσωπάκι ποὺ ἀπὸ τὸ βορρηᾶ ἀνεμιζόμενα ἀπεκάλυπτον μιὰ γλυκειὰ μορφή.

Ἔτρεμε τὸ παιδάκι στὴ μέση τοῦ δρόμου περιπατῶντας κι' ὁ παγωμένος βορρηᾶς τὸ κτυποῦσε ἀλύπητα.

Λεπτὰ φορέματα φοροῦσε καὶ μ' αὐτὰ προσπαθοῦσε νὰ ζεσταθῇ. Ἔτρεμε στὸ κάθε βῆμά του, καὶ στὸ κάθε φύσημα τοῦ βορρηᾶ κινδύνευε νὰ πέσῃ.

Χονδρότερες νιφάδες τόρα ἄρχισαν νὰ πέφτουν ποὺ ἔκαμαν νὰ αὐξαίνῃ ἡ φρίκη τοῦ παιδιοῦ ὅταν ἔβλεπε πῶς ἦτο ἔρημο στὸ τόσο χιόνι. Εἶχε μελανιάσῃ τὸ προσωπάκι του ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὰ γόνατά του ἔτρεμαν. Τὰ πόδια του λύγιζαν ἕτοιμα νὰ γονατίσωσι μέσα στὸ χιόνι, μὴ δυνάμενα νὰ κρατήσωσι περισσότερον χρόνον τὸ σῶμα.

Καὶ ὅταν τὸ χιόνι εἶχε καλύψει τὴ γῆ τότε ἐλύγισαν καὶ τὰ γόνατά του. Καὶ τὸ παιδὶ λιπόθυμο ἀπὸ τὸ κρυο ἔπεσε στὸ χιόνι ψυθυρίζοντας.

—Πεινῶ! Θεέ μου, λυπήσου με!....

Ἦτο ἀναίσθητο. Αἱ νιφάδες ἐξηκολούθουν νὰ πέφτουν χονδρότερες...

Ν. Σακελλάριος.

Ο ΓΙΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΝΟΣ

Σένα χωριό, ἔζη ἕνας γέρος ποὺ εἶχε καὶ ἕνα παιδάκι πολὺ ἔξυπνο ὁμολογουμένως, στὰ μαθήματα πρῶτος, στὰ παιγνίδια πρῶτος, στὶς παιδικὲς συζητήσεις πρῶτος. Αὐτὸ ἔφθανε νὰ τὸ κάνῃ τὸ παιδάκι ὑπερήφανο καὶ νὰ λέῃ ὅτι τὰ ξέρει ὅλα. Ὁ πατέρας του τὰ ἔμαθε αὐτὰ καὶ φώναξε τὸ παιδὶ μπροστά του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις. Τὸ παιδὶ ἀπαντοῦσε καλά, στὸ τέλος ὅμως πῆρε ἕνα ὕφος σοβαρόν, σοφοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ παπαρδέλες στὸν πατέρα του, καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἔμαθε καὶ ξέρει περισσότερα καὶ ἀπὸ αὐτόν. Ὁ πατέρας φυσικὰ δὲν θύμωσε, ἀλλ' ἄρχισε τὸ ἑξῆς παραμῦθι νὰ τοῦ διηγῆται.

Γιαγιά. Τοτό, νὰ μὴ πηγαίνῃς μὲ τὸν Γεῶργο γιατὶ εἶναι κακὸ παιδί.

Τοτός. Δὲν πηγαίνω ἐγώ, γιαγιάκα μου, αὐτὸς ἔρχεται καὶ μὲ πέρνει.

Κ. Βαρβαρέσος

—Ἔλα δῶ παιδίμου. Ἐσὺ ποὺ ἔμαθες τόσα πολλά, μάθε καὶ τοῦτο δῶ. Ἕνας νάνος ἀνέβηκε στὸν ὦμο ἑνὸς γίγαντος.

Ἀφοῦ εἶδε καλὰ ὅλα τὰ γύρω πράγματα καὶ τὰ πειὸ μακρυνὰ ἀκόμη, ἔπειτα ἐκτύπησε μὲ σαρκαστικὸ γέλοιο τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντος καὶ τοῦ εἶπε: Νά, νά, ἐγὼ βλέπω πολὺ μακρύτερα ἀπὸ σένα.

—Ἄμ! τὰ λὲς τόρα αὐτά, τοῦ ἀπήντησεν ὁ γίγας, ποὺ εἶσαι ἐπάνω στὴν πλάτη μου. Καὶ εἶχε δίκαιο ὁ γίγας. Λοιπὸν παιδί μου μάθε νὰ μὴν ὑπερηφανεύεσαι πολὺ καὶ μάλιστα μπροστὰ στὸ μπαμπᾶ σου, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ποὺ σέ βαστάει ἀκόμα στὸν ὦμο του καὶ σοῦ μαθαίνει γράμματα.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικόν). **Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος.**

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΔΗΘΕΝ

Κάποιος ἐνωμοτάρχης παλαιᾶς ἐποχῆς, εἶχε περιπέσει, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι οἱ θνητοί, εἰς παράπτωμα ὑπηρεσιακόν, καὶ ἐκλήθη νὰ δώσῃ ἔγγραφον ἀπολογίαν. Ἐφώναξε ἕνα δικηγόρο καὶ τοῦ τὴν συνέταξε, γιατὶ αὐτὸς ἦτο σχεδὸν ἀγράμματος. Ὁ δικηγόρος εἰς τὴν ἀπολογίαν ἔκανε μεγάλην χρῆσιν τῆς λέξεως *δῆθεν*. Διὰ λόγους ἀμφιβολίας ὁ ἐνωμοτάρχης ἠθώωθη.

Ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον οἱ θεοὶ εἶναι ἀναμάρτητοι, ὁ ἐνωμοτάρχης ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἔπεσε καὶ σὲ ἄλλο σφάλμα. Ποῦ ὅμως νὰ βρῇ τὸν πρῶτον του δικηγόρον ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει. Ἐπῆγε λοιπὸν στὸν γραμματέα τῆς ἀστυνομίας νὰ τοῦ κάμῃ τὴν ἀπολογίαν. Πράγματι ἡ ἀπολογία συνετάχθη ἀλλὰ δὲν περιεῖχεν κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ *δῆθεν*, ποὺ ἄλλην φορὰ τὸν εἶχαν ἀθωώσει. Αὐτὸ δὲν τοῦ ἐφάνη καὶ τόσο καλὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὁ ὁποῖος ἐβυθίσθη εἰς ἀπαισιοδόξους σκέψεις περὶ τῆς τύχης τῆς δίκης του· δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸ ὁ φίλος μας ἐνωμοτάρχης, πέρνει τὴν πέννα του καὶ κοτσάρει ἕνα *δῆθεν* φαρδὺ πλατὺ καὶ μεγαλοπρεπὲς δίπλα στὴν ὑπογραφὴ καὶ δὴ στὴν λέξιν ἐνωμοτάρχης.

Αἴ τόρα βέβαια καὶ σεῖς ἐννοεῖτε ὅτι ὁ ἀφελὴς ἐνωμοτάρχης, ἀπεδόθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἀφοῦ ἦτο *δῆθεν ἐνωμοτάρχης!!* Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ὅτι στὸ μυαλὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ πῶς ἦταν δυνατὸν ἡ μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, μιὰ φορὰ νὰ θαυματουργῇ καὶ τὴν ἄλλη νὰ τὸν καταστρέφῃ.

Στεφ. Β. Βασιλόπουλος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Αἴνιγμα.

Πάμπολα βάρη δέχεται
τὸ πρῶτον μου στὴ ράχη
τὸ δεύτερόν μου τῶχετε
σόλα τὰ ζῶντα ὑπάρχει
θέλετε τόρα τὸλον μου;
εἷς στρατηγὸς τῆς Σπάρτης.

Ζωΐτσα Ι. Μιχελῆ.

2) Μεταγραμματισμός.

Μιᾶς νήσου τῶν Κυκλάδων,
ἂν τις τὴν καρδιὰν ἀλλάξῃ,
ἕνα πουλὶ κατάλευκο,
ἀμέσως θὰ πετάξῃ.

Διον. Δημάκης.

3) Συλλαβόγριφος.

Δυὸ μόνον στοιχεῖα
μαζὶ καὶ μιὰ ἀντωνυμία
καὶ γιὰ νὰ τῶβρῃς, λύτα,
στὰ γνωστὰ ποτάμια κύττα.

Ματωμένο Δαφνόκλαδο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 54ου ΦΥΛΛΟΥ

1) μέλι — γάλα = Μελιγαλᾶ (πόλις)
2) Μνῆμα—νῆμα
3) Ἀνεμόμυλος.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Σπάρτης:** Κ. Π. Βερροιόπουλος, **Ἄργους:** Ἀγαμ. Γ. Καμπόσος, Βασ. Γ. Πήτας, Γ. Π. Χλυμίντζας, **Ἀθηνῶν:** Σιδηρᾶ Μεραρχία, Ταϋγέτη, Λ. Στεφάνου, Σ. Περιμένης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Λ. Στεφάνου** (ἕνα Ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-ποστάλ). **Γ.Π. Χλυμίντζας** (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Βυτίνης:** Λυκ. Μεταξᾶς, Ὅμ. Κ. Γιαβρούμης, Παναγ. Ζαχαρόπουλος, Τρ. Δ. Μπαμπίλης, Ἀντ. Λαμπρινόπουλος, **Ἄργους:** Τρελλὴ Νεράϊδα, Εὐχὴ τῆς Μάννας, **Σπάρτης:** Βασ. Κ. Παπαδόπουλος, **Κερκύρας:** Λεοντόκαρδος, Ἀναζωογονηθεὶς Ἑλληνισμός, **Τριπόλεως:** Νέα Γενεά, **Ἀθηνῶν:** Ὀδ. Κοκκώσης, Στ. Λαμπρυνίδης, **Παλ. Φαλήρου:** Ἀχιλ. Μπαλακάκης, **Ἀμαλιάδος:** Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Ἀνδρ. Παπαδᾶτος, **Ἀνδραβίδος:** Λεων. Καλφιώτης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Νέα Γενεά,** (εἷς χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους, Βέρν. **Ἀνδ. Παπαδᾶτος** (3μηνον συνδρομήν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: **Δερβενίου:** Νώτα Α. Ἀδαμοπούλου, **Πύργου:** Διάβολος Ξυδᾶτος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, **Ἰωαννίνων:** Δικέφαλος Ἀετός, Τροπαιοφόρος, **Βυτίνης:** Γ. Η. Ἀναγνωστόπουλος, **Ἀθηνῶν:** Νικόλ. Κουτσουβέλης, Σαραντάπορος, **Βόλου:** Ἑκατόμβη Σαραντάπόρου, **Τριπόλεως:** Σόλων Σπυρόπουλος, Π. Ν. Ταγκαλάκης, **Κερκύρας:** Γ. Δρακόπουλος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου ὁ: **Τροπαιοφόρος** *(ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).*

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 54ου ΦΥΛΛΟΥ

Μπαλασ Κα
Σημα Ια
ὄπ Λον
Καπέλλο
ξ Ιφος
παρα Σημον

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: **Τριπόλεως:** Σταῦρος Χ. Καλαντζόπουλος, Θάνος Χρ. Θανοῦκος, Γ. Π. Σχίζας, Βασ. Π. Σμιρλῆς, Γ. Δ. Μαρουλᾶς, Δημ. Σωτηρόπουλος, Νέα Γενεά, Σπ. Σταυρόπουλος, Βασ. Διαμαντόπουλος, Σόλων Σπυρόπουλος, Π. Ν. Ταγκαλάκης, Πολ. Σανιδόπουλος, **Ἄργους:** Εὐχὴ τῆς Μάννας, Τρελλὴ Νεράϊδα, Ἀγαμ. Γ. Καμπόσος, **Σπάρτης:** Κ. Π. Βερροιόπουλος, Χίων Ταϋγέτου, Βασ. Κ. Παπαδόπουλος, **Ἀθηνῶν:** Σέρλοκ-Χόλμς, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Γ.Ι. Ραυτόπουλος, Σακελλάριος, Ὀδυσσεὺς Κοκκώσης, Στ. Λαμπρυνίδης, Ι. Ρουβινέτης, Στυλ. Χριστοφίδης, **Γκούρας:** Ι. Σ. Σαρλῆς, Κ. Σ. Σαρλῆς, **Βυτίνης:** Λυκ. Μεταξᾶς, Ὅμ. Κ. Γιαβρούμης, Παναγ. Ζαχαρόπουλος, Τρύφ. Δ. Μπαμπίλης, Γ. Ἀναγνωστόπουλος, Ἀντ. Λαμπρινόπουλος, **Δερβενίου:** Χρ. Α. Ἀδαμόπουλος, Παναγ. Α. Ἀδαμόπουλος **Ἄρτης:** Ἀνώνυμος, **Πύρου:** Ν. Κριεζῆς, **Πειραιῶς:** Ἠλ. Π. Γεωργιλᾶς, Μιχ. Α. Χριστοδούλου, Ἀνδρ. Ε. Μέγκος, Π. Χ. Μπισλάνης, Π. Ἐμ. Ταλαβούτας, Ἐμμ. Μ. Καρατζᾶς, **Κερκύρας:** Λεοντόκαρδος, Γ. Δρακόπουλος, **Πύργου:** Διάβολος Ξυδᾶτος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Χαρ. Τσεκούρας, Περίφημος Σοῦδα, **Ἰωαννίνων:** Τροπαιοφόρος, Δικέφαλος Ἀετός, **Κορίνθου:** Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου: **Ἀγριλίζας:** Στ. Π. Νυχᾶς, **Παλ. Φαλήρου:** Ἀχιλ. Μπαλακάκης. **Μονοπολάτων:** Ν. Π. Φραγγᾶτος, **Γαργαλιάνων:** Ν. Γ. Παντελῆς, Διον. Ι. Δημάκης, **Ἀμαλιάδος:** Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Σοφ. Δ. Βασιλοπούλου, Ἀνδρ. Παπαδᾶτος, **Ἀνδραβίδος:** Λεων. Καλφιώτης, **Οἴας (Θήρας):** Γ. Καρβούνης, **Βόλου:** Ἑκατόμβη Σαραντάπόρου, **Κυπαρισσίας:** Διον. Ι. Πυλιώτης, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, **Ἀργυροκάστρου:** Ι. Μ. Μπάρτζος, Μ. Ν. Πασχόπουλος, **Πύργου (Τριφυλίας):** Γ. Κ. Μιχαλόπουλος. **Ἀθηνῶν:** Αἱματωμένο ξίφος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Κ. Σακελλάριος,** (ἕνα Ἄλπμουμ Κάρτ Ποστάλ). **Ἐμ. Καρατζᾶς,** (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου). **Ν. Παντελῆς,** (εἷς Χειμὼν εἰς τοὺς Πάγους, Βέρν). **Ν. Κριεζῆς,** (3μηνον Συνδρομήν). **Δ. Σωτηρόπουλος,** (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἀγαπητά μου ἀνήψια,

Δύο στρατιῶται, τοὺς ὁποίους γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν των, εἶναι πιασμένοι ὅπως βλέπετε, εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Εἶναι ὅμως καὶ τῶν δύο σπασμένα τὰ ξίφη καὶ δι' αὐτὸ τὸ πιάσιμό τους δὲν εἶναι αἱματηρόν.

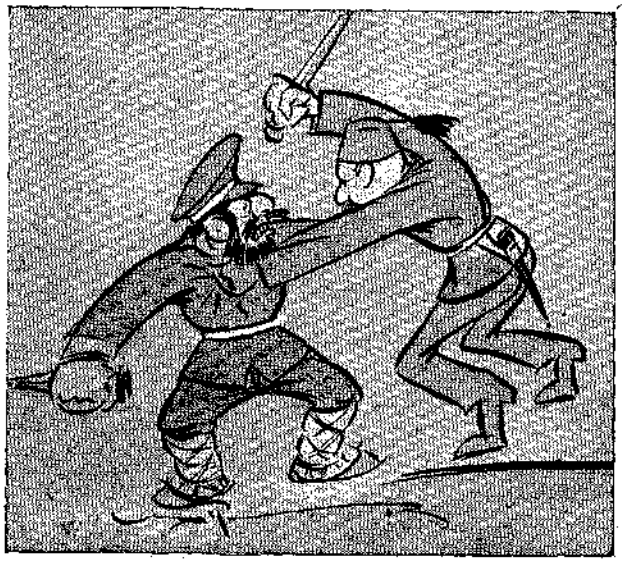

Θελω νὰ μοῦ εὕρητε εἰς *ποῖον* μέρος εἶναι πιασμένοι. Διὰ νὰ εὕρητε τὸ μέρος θὰ πάρετε ἀπὸ ἕνα γράμμα ἀπὸ ὅσα βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα· δηλ. θήκη, λωρίς, μάχη, Τοῦρκος, λόγχη καὶ θὰ σχηματίσετε τὸ ὄνομα.

Ἀναμένω τὰς ἀπαντήσεις σας μέχρι 15 Ὀκτωβρίου. Δῶρα εἰς τοὺς λύτας θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ κ. Γεράσιμος Βῶκος συνέγραψε Ἱστορίαν τῶν δύο ἐνδόξων πολέμων μας τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδώσωμεν κατὰ φυλλάδια μόλις ἀποστρατευθῇ τὸ Κράτος μας. Βλέπετε συχνὰ εἰς τὸν «Παιδικὸν Ἀστέρα» εἰκόνας καὶ σχεδιαγράμματα τῶν διαφόρων μαχῶν· θὰ περιέχωνται εἰς τὰς ἱστορίας μας ταύτας. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως δὲν εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ ἡ ὕλη τοῦ βιβλίου. Ἀμφότεραι αἱ Ἱστορίαι αὐταὶ τοῦ κ. Βώκου θὰ εἶναι αἱ ἐπίσημοι Ἱστορίαι τῶν πολέμων μας, διότι τὰς μὲν τὰς κατὰ ξηρὰν μάχας τὰς ἔγραψεν ὁ κ. Βῶκος ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐκθέσεων τῶν Μεράρχων, τὰς δὲ Ναυμαχίας μας ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ναυάρχου Κουντουριώτου. Συνδυάσατε τώρα καὶ τὸ ὅτι ὁ κ. Βῶκος χειρίζεται τὴν πέννα ὅπως ἐλάχιστοι, ὅτι παρηκολούθησε τὰς μάχας ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ τῆς «Πατρίδος,» ὅτι γνωρίζει Γαλλικά, Ἀγγλικά, Γερμανικά, Ἰταλικὰ καὶ παρακολουθεῖ ὅ,τι ἔγραψαν ὅλοι οἱ ξένοι πολεμικοὶ ἀκόλουθοι καὶ ἀνταποκριταὶ μετὰ τῶν πλείστων συνδεόμενος καὶ προσωπικῶς, ὅτι εἶναι χαρακτὴρ σοβαρὸς καὶ ἀμερόληπτος καὶ θὰ ἐννοήσετε ποιὰ διαφορὰ θὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ἱστοριῶν τοῦ κ. Βώκου καὶ τῶν ἱστοριῶν ὅπου δημοσιεύονται εἰς τὰς στήλας τῶν Ἐφημερίδων.

Προσέχετε λοιπὸν καὶ περιμένετε τὰς ἱστορίας τοῦ Βώκου.

Γ. Τσοκᾶ, γραμματόσημα δυστυχῶς δὲν ἔχομεν.

Ἐγκρίνονται: Τὰ ἀμελῆ τέκνα *Ἐμμ. Καρατζᾶ*, Εὐήθης ὑπηρέτης, Ἐκδίκησις *Σ. Ι. Βασιλοπούλου*, πληρωμὴ μὲ τραγούδια *Π. Δημητρακοπούλου*.

Ἀπορρίπτονται: *Φθινοπωρινὸ* ποίημα ἄτεχνον, *Πάτερ Κρεμμύδιος* μεγάλο πολὺ καὶ ἀνευλαβές. *Ναπολέων καὶ πατάτες* τὸ εἴπαμε· ξένων πολέμων ἀνέκδοτα ἐπαύσαμεν νὰ δημοσιεύωμεν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ἡ *θεία σας* **Κολή.**

❖ ❖ ❖ ❖

ΣΤΟΝ ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

Ὅμοιος μ' Ὀλύμπιο Θεὸ ἐπάνω στἄλογό του
Γλυκὺς καὶ ὑπερήφανος ὁ Ἐλευθερωτής,
Μ' ἀπὸ τῆς μάχης τὸν καπνὸ ὠχρὸ τὸ πρόσωπό του,
Τροπαιοφόρος, Ἀρχηγός, Στρατάρχης, Νικηκής.

❁

Τοῦ αἵματος ποὺ ἔχυσαν οἱ βάρβαροι αἰῶνες
Σφάζοντες χῆρες κι' ὀρφανά, τρανὸς Ἐκδικητής,
Κι' ἀπ' τῆς σκλαβιᾶς τὰ σίδερα, π' ἀδέλφια Μακεδόνες
Εἶχαν δεθῆ κ' ἐγόγγυζαν, Γενναῖος Λυτρωτής.

❁

Προβαίνει ὁ Διάδοχος στὸ Πύργο τὸν Λευκὸ
Κρατῶντας εἰς τὸ χέρι του τὴν πύρινη ρομφαία·
Πετᾷ τὴν ἡμισέληνον, ὑψώνει τὸν Σταυρὸ
Καὶ δίπλα τὴν Ἑλληνική, νὰ τὸν φρουρῇ, Σημαία.

❁

Διαβαίνει καὶ τὸν προσκυνοῦν οἱ Ἐλευθερωμένοι
Καὶ ὅλοι γονατίζουνε, κι' οἱ πειὸ πολλοὶ σιμώνουν,
Γιὰ νὰ τὸν δοῦνε πειὸ καλά, κ' εἶν' ὅλοι δακρυσμένοι
Καὶ ὅλοι δάφνες καὶ μυρτιὲς στὸ δρόμο Του, τοῦ [στρώνουν

❁

Μὲ ἄνθη Τόνε ραίνουνε παιδιῶν ἀθῶων χέρια
Μὲ μύρα τὸν ραντίζουνε Νεράϊδες ζηλευτὲς
Ποὺ ἔσωσε ἀπ' ἄγρια, βαρβαρικὰ μαχαίρια
Ἀπὸ σουβλὶ καὶ βάσανα κι' ἀτίμωσες φρικτές.

❁

Καὶ ὅλοι τὸν δοξάζουνε καὶ τόνε θεοποιοῦνε
Θυσία Τοῦ προσφέρουνε καὶ τὴν ζωήν τους ὅλοι,
Εὐχὲς καὶ Ζήτω στ' Ἄπειρο χιλιόστομ' ἀντηχοῦνε
Καὶ μιὰ εὐχὴ κυριαρχεῖ—«Καὶ νικητὴς στὴ Πόλι»!

❁

Καὶ κείνου γιγαντώνεται, νομίζεις, ἡ ψυχή Του
Κι' ἕνα συναίσθημα γλυκὸ τὰ μέσα του ταράσσει,
Καὶ γίνεται πειὸ θεϊκιὰ ἀκόμη ἡ μορφή Του
Καὶ εἶναι πάλι πρόθυμος τὸ πᾶν νὰ θυσιάσῃ.

❁

Ἔτσι σὲ ὠνειρεύθηκα, ὅπως σὲ βλέπω τώρα
Ἑλληνικὰ στρατεύματα νὰ σέρνῃς νικηφόρα
Καὶ νὰ σοῦ πλέκῃ στέφανα ἡ Δόξα θαμπωμένη
Ἀπ' τὴ γενναία Σου ψυχή . . . Στιγμὴ Εὐλογημένη.

❁

Ποῦ ν' ἀραδιάσω, δὲν μπορῶ, τὸν κάθε θρίαμβό Σου
Γιατὶ μὲ καταθάμπωσε τὸ Φωτοστέφανό Σου,
Γι' αὐτὸ καὶ γὼ βροντοφωνῶ μὲ τὴν ψυχή μου ὅλη
Ἀθάνατο Ρηγόπουλο! Καὶ νικητὴς στὴν Πόλι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ
Ψυχίατρος

2497—ΤΥΠΟΙΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,, ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ